

~~207~~ 216

W y r o k .

W IMIĘNIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ .

Sąd Najwyższy na sesji wyjazdowej w Krakowie, w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.N. Dr.J.Zembaty

Sędziowie S.N. J.Piasecki /sprawozdawca/,

E.Stodolak,

przy udziale Prokuratora S.N. Dr.K.Dobesza

i asesora sąd.A.Bagińskiej jako protokolanta,

na rozprawie kasacyjnej dnia 10.lutego 1949 r. w sprawie

B e e k e r a Bernarda Heinricha - - - - -

oskarżonego z art.4 par.2 dekretu z dnia 31.VIII. 1944 r. /Dz.U.

R.P. Nr 69,poz.377/46/ - - - - -

po rozpoznaniu kasacji oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego

w Krakowie z dnia 18.października 1948 r. VII. K. 469/48 - - - -

na mocy art.529 i 598 k.p.k. oraz art.4 dekretu o

opł.sąd.w spr.karn. kasację oskarżonego o d d a -

l a , od kosztów postępowania kasacyjnego i opłaty

sądowej w Sądzie Najwyższym oskarżonego z w a l -

n i a .

./.

U Z A S A D N I E N I E .

Kasacja oskarżonego, żądając uchylenia zaskarżonego wyroku, zarzuca obrazę art.4 par.2 i art.2 dekretu z 31.VIII. 1944 r. /Dz.U.Nr.69 poz.377/46/ oraz art.54 k.k. /tego ostatniego w kasacji niewymienionego/, przez uznanie oskarżonego za winnego tych przestępstw, z powodu jego przynależności do organizacji "SS" i działalności w obozach koncentracyjnych w Monowicach, Buchenwaldzie, Wernigerode i Gliwicach, pomimo, że miejscowości te, z wyjątkiem Monowic, leżą na terenie Rzeczy Niemieckiej, a przewód sądowy nie wykazał, by działalność oskarżonego w tych miejscowościach była przestępcza, oraz że skutkiem tego wymiar kary łącznej jest zbyt wysoki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty kasacji nie są zasadne.

Tak z treści sentencji, jak i uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że oskarżonego uznano za winnego zbrodni z art.4 par.2 dekretu z 31.VIII. 1944 r., popełnionej przez przynależność oskarżonego do grupy przestępczej "SS", wchodzącej w skład załogi obozów koncentracyjnych w Monowicach i Gliwicach, - a nie, jak błędnie twierdzi kasacja, także do załogi obozów koncentracyjnych w Buchenwaldzie i Wernigerode. Obozy koncentracyjne w Monowicach i Gliwicach były podobozami należącymi organizacyjnie do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu, którego załogę nadzorcą niemiecką uznał Najwyższy Trybunał Narodowy za organizację zbrodniczą. Skoro więc Sąd tę właśnie przynależność oskarżonego przyjął za ustaloną, zasadnie uznał oskarżonego za winnego zbrodni z art.4 par.2 dekretu z 31.VIII. 1944 r.

Zarzut, jakoby przewód sądowy nie wykazał, by działalność

3.

na terenie obozów w Wernigerode i Gliwicach oskarżonego ~~w tych miejscowościach~~ była przestępca, - nie nadaje się do rozważania przed Sądem Najwyższym, ponieważ zawierając w swej istocie polemikę z ustaleniami zaskarżonego wyroku, zmierza ku wywołaniu niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym merytorycznego rozpoznania sprawy /art.10 k.p.k./.

Zarzut kasacji o zbyt surowej karze łącznej, godzi w wyrażoną w art.54 k.k. zasadę, iż wymiar kary w granicach ustawy zależy od uznania Sądu orzekającego merytorycznie i jako stojący pod osłoną art.10 k.p.k., kontroli kasacyjnej nie podlega. W stanowisku Sądu, który w sposób wyczerpujący przytoczył okoliczności łagodzące i obciążające /art.54 k.k./ nie można dostrzec żadnych uchybień.

Wobec bezzasadności zarzutów - Sąd Najwyższy kasację oskarżonego oddalił.

Na oryginale właściwe podpisy.

za zgodność:

Kierownik Sekretariatu.

Sprawdzaka:

Stuska

208
217